

Η Κυριακή του Ασώτου και το σπουδαίο μήνυμα της μετάνοιας.

Γράφει ο Αρχιμανδρίτης Φώτιος Ιωακείμ.

«Πάτερ, ἡμαρτον εις τον ουρανόν και ενώπιόν σου».

Ευαγγελικά αναγνώσματα, Τριώδιο.

Ο άσωτος υιός, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι τύπος του κάθε αμαρτωλού, δηλαδή όλων των ανθρώπων, όλων εμάς, εφόσον «τις καθαρός από ρύπου; αλλ’ ουθείς, εάν και μία ημέρα ο βίος αυτού επί της γης», κατά τον δίκαιο Ιώβ (Ιώβ 14:4-5).

Τι κάνει λοιπόν ο νεώτερος υιός, ο άσωτος; Αυτό που κάνει – αλίμονο! – ο κάθε αμαρτωλός: Αφού λάβει τα χαρίσματα από τον Πατέρα-Θεό, αποδημεί εις χώραν μακράν, δηλαδή απομακρύνεται οικειοθελώς από τον Θεό, την εν Θεώ ζωή, τον νόμο του Θεού. Και εκεί, διασκορπίζει την ουσίαν αυτού, ζων ασώτως. Στην μακριά από τον Θεό ζωή του, ο άνθρωπος σκορπίζει τη θεϊκή περιουσία, τα θεία δηλαδή χαρίσματα, τη Χάρη που έλαβε από τον Θεό με το Βάπτισμα, το άγιο Χρίσμα, τη Θεία Κοινωνία. Τα χαρίσματα που έλαβε από τον Δημιουργό, που τον έπλασε

κατ' εικόνα Του. Διότι τα ποικίλα θεϊκά χαρίσματα είναι η αληθινή, η μόνιμη, η αναφαίρετη περιουσία του ανθρώπου, του χριστιανού. Κι αφού με τον αμαρτωλό τρόπο ζωής σκορπίσει, χάσει τις θεϊκές δωρεές, τότε νοιώθει γυμνός και πεινασμένος. Γυμνός και πεινασμένος της Θείας Χάρης.

Βιώνει στα βάθη της ύπαρξής του ο κάθε αμαρτωλός ένα κενό, ένα υπαρξιακό κενό. Γιατί; Γιατί ο άνθρωπος είναι πλασμένος να είναι πλήρης, γεμάτος, μόνο στην κοινωνία με τον Θεό. Μόνο η Χάρη Του γεμίζει, τρέφει τον έσω άνθρωπο: «Χορτασθήσομαι εν τω οφθήναι μοι την δόξαν σου», θεολογεί ο προφητάνακτας Δαβίδ. Και, τι κάνει τότε ο άσωτος; Προσκολλάται σ' ένα από τους πολίτες της καταραμένης εκείνης χώρας της απωλείας, για να μπορεί τουλάχιστον να κορέσει την πείνα του, κι αυτός τον στέλνει στους αγρούς, να βόσκει χοίρους. Και προσπαθούσε να χορτάσει, τρώγοντας την τροφή των χοίρων, τα ξυλοκέρατα (τα γνωστά μας χαρούπια).

Οι πολίτες της χώρας εκείνης, αδελφοί μου, είναι οι δαίμονες. Κι αυτοί, γυμνοί της Χάρης του Θεού και αποξενωμένοι απ' Αυτόν, δεν μπορούν να χορτάσουν την εσωτερική πείνα του ανθρώπου, γιατί είπαμε ότι μόνος ο Θεός γεμίζει την ψυχή του πλάσματός Του. Και καθίσταται ο αμαρτωλός από τους δαίμονες χοιροβοσκός, δηλαδή αιχμάλωτος στα ψυχοφθόρα πάθη. Οι χοίροι είναι προσωποποίηση του βυθισμένου στη λάσπη και δυσωδία της αμαρτίας ανθρώπου, πάντα σκυμμένοι προς τα κάτω, τα γήινα. Έτσι καταντά – αλίμονο! – και ο αμαρτωλός.

Ας έρθουμε τώρα στο σπουδαίο μήνυμα της μετάνοιας. Ο άσωτος, γυμνός, πεινασμένος, αποξενωμένος της Θείας Χάρης και συντετριμμένος από την αμαρτία, έρχεται «εις εαυτόν». Συμμαζεύει τον νου του. Θεωρεί και ερευνά την κατάστασή του και γνωρίζει την πτώση του. Ποιον παρόργισε, από ποιον χωρίσθηκε, σε ποιο ύψος δόξας βρισκόταν και σε ποια αθλιότητα ξέπεσε και καταβυθίσθηκε. Προσέξτε, ότι βρίσκει και τα λόγια, με τα οποία θα απολογηθεί στον καλό του πατέρα. Να τονίσουμε και εκείνο το, αναστάς, που δείχνει πως ήταν πεσμένος στην απώλεια της αμαρτίας, αλλ' αποφάσισε να σηκωθεί, να τρέξει με μετάνοια και να ζητήσει συγχώρεση.

Αγαπητοί αδελφοί. Αυτό είναι το λαμπρό παράδειγμα της γνήσιας μετάνοιας. Τι θα πει μετά-νοια; Αλλαγή νοός, δηλαδή φρονήματος, του τρόπου που σκεφτόμαστε και άρα ζούμε. Μα, γι' αυτή την αλλαγή, τη διόρθωση, χρειάζεται πρώτα να έλθουμε «εις εαυτούς». Να συμμαζέψουμε τους σκορπισμένους εδώ κι εκεί – στα πάθη και στις αμαρτίες – λογισμούς μας, με προσευχή και ταπείνωση. Να ανακρίνουμε ύστερα τους εαυτούς μας. Έτσι θα συνειδητοποιήσει ο καθένας μας τα πάθη του, τα λάθη του, με έργα και με λόγους και με λογισμούς. Και ύστερα να παραδεχθούμε ενώπιον του Θεού την ενοχή μας, ότι εμείς και κανένας άλλος δεν φταίει. Και, γεμάτοι πίστη και ελπίδα, να προστρέξουμε στον φιλόανθρωπο και εύσπλαγχο Θεό, μέσω της προσευχής, αλλά και μέσω του ιερού Μυστηρίου της Εξομολόγησεως. Κι εκεί, με ειλικρίνεια και ταπείνωση, να ομολογήσουμε ό,τι βαραίνει την ψυχή μας.

Και τότε; Τότε ο ουράνιος Πατέρας θα μας ευσπλαγχνισθεί, θα μας αγκαλιάσει και θα μας ευλογήσει. Θα μας δώσει τα γνωρίσματα της υιότητας και θα μας αποκαταστήσει στην πρώτη χάρη και τάξη. Η ψυχή του ανθρώπου το αισθάνεται αυτό, αδελφοί, μετά τη γνήσια μετάνοια και Εξομολόγηση. Δεν νοιώθει πια γυμνός ο άνθρωπος, αλλά σκεπασμένος με τη θεϊκή παρουσία. Δεν πεινά και δεν διψά, αλλά νοιώθει γεμάτη την ψυχή του με την άφθαρτη τροφή της Θείας Χάρης.

Βλέπετε πόση η αγάπη και η φιλανθρωπία του Κυρίου; Είπε και κάποιος ερμηνευτής ότι, κι αν χάνονταν όλα τα άλλα κείμενα της Καινής Διαθήκης και σωζότανε μόνο τούτη η Παραβολή του Ασώτου, ήταν αρκετή, για να μας δείξει και αποδείξει το μεγάλο δώρο του Θεού προς τον άνθρωπο, τη μετάνοια, και την άπειρη του Κυρίου ευσπλαγχνία.

Ας αγωνισθούμε, αδελφοί μου, να ζήσουμε, να εφαρμόσουμε τη μετάνοια του ασώτου. Κι αν έτσι προσπαθούμε να ζούμε, με ειλικρινή μετάνοια και ταπείνωση, με προσευχή και τη διπλή αγάπη, στον Θεό και τον κάθε συνάνθρωπό μας, με ενσυνείδητη μυστηριακή ζωή, θα ελκύσουμε πλούσιο το έλεος του Θεού και στην προσωπική μας ζωή, και στον τόπο και το έθνος μας. Και οι όποιες κρίσεις, που επέτρεψε η αγάπη του Θεού να διερχόμεστε για το καλό μας, τη σωτηρία μας, θα παρέλθουν. Και θα αξιωθούμε και τούτη την πρόσκαιρη ζωή να διέλθουμε ειρηνικά και ευλογημένα, και θα αξιωθούμε και εκείνης της ατελεύτητης και ουράνιας

ζωής και μακαριότητας, όπου οι χοροί των δικαίων, αυτών που έζησαν και τελειώθηκαν με αληθινή μετάνοια, με τη Χάρη και φιλανθρωπία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, με τις ευχές της Παναγίας μας και όλων των απ' αιώνος αγίων. Αμήν!

Αρχιμανδρίτης Φώτιος Ιωακείμ.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>